la humanitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona, un mes	Ptes.	2'50
Península, un trimestre	"	7'50
Amèrica, un trimestre	"	9'50
Altres països, un trimestre	"	25'00

No es tornen els originals ni es manté correspondència sobre els que no hagin estat demanats.

Tota la correspondència, excepte l'administrativa, deu dirigir-se al Director.

L'ACTUACIÓ DE L'AJNTAMENT REPUBLICA

L'obra de l'Institut d'Assistencia Obrera

Un dels serveis més encertats, creats per l'Ajuntament republicà de Barcelona, és l'Institut d'Assistència Obrera, que actua a la nostra ciutat des del 26 de juliol d'aquest any. Per a informar als nostres llegidors de l'obra que l'Institut realitza, hem volgut assabentar-nos de la seva actuació, quedant veritablement sorpresos tant per la seva organització model, com pels resultats obtinguts en el poc temps que fa que està establert.

L'Institut d'Assistència Obrera establert provisionalment al Passeig de Pujades i que fou creat per iniciativa del Tinent d'alcalde senyor Joan Casanelles, es troba sota la direcció del batallador republicà Roc Boronat, el qual no sols ha estalviat moltes mils pessetes a la ciutat, sinó que ha acabat amb el vergonyós espectacle d'aquelles reunions de gent que, amb actitud pinxesca, es veien pels carrers de Barcelona a les primeres setmanes d'haver-se proclamat la República a Espanya. Però per a formar-se una idea de l'obra admirable i de l'esforç realitzat per l'Estatut, és necessari remuntar-se al 14 d'abril i comparar algunes dades. En instaurar-se la República, varen sorgir de cop i volta, automàticament, constituint un veritable problema per a la ciutat, nombrosos grups de gent sense feine i sense recursos que diàriament anaven a manifestar-se davant la Generalitat i davant l'Ajuntament. Aquestes corporacions, davant els crits i les amenaces d'aquella gent, que fins aleshores havien romangut callats i amagats, decidiren la creació d'un subsidi que la beneficència municipal s'encarregaria de repartir en forma de bons que alguns comerços barcelonins acceptarien i canviarien per subsistències. El remei semblava que havia de donar resultat. Però posat a la pràctica, prompte es va veure que era pitjor el remei que la malaltia. Prova d'això és que els grups en lloc de disminuir augmentaven, és dir, disminuïen dels veritables "sense feina" per augmentar terriblement, fins a quedar-ne quasi exclusivament compostos de vagabunds, ganduls i gent viciosa que sabien que a Barcelona se'ls mantenia sense que haguessin de treballar. A tal grau havia arribat l'afluència de gent, que volent viure amb l'esquena dreta, va enamorar-se repentinament de Barcelona, que els bons que repartia la beneficència i que la primera setmana de crear-los puj ren a 2,728 al cap de 12 setmanes se'n repartiren la xifra fantàstica i escandalosa de 178.015. Com es pot veure, allò era un robatori declarat, que forçosament havia d'acabar. La ciutat no era tan rica per a gastar els diners d'aquella manera. I encar que ho hagués estat, no podia permetre que els seus diners servissin per a mantenir tota aquella ganduleria que, de mica en mica, hauria acabat per apoderar-se de Barcelona. I llavors s'intentà buscar una solució que permetés separar els coneguts "sin trabajo" dels veritables "sense feina", i en intentar-ho es descobriren un sens fi d'irregularitats, totes comeses en perjudici de Barcelona, com, per exemple, la facilitat amb que cada individu obtenia 10 i 12 bons que despres entregaven a certs individus sense escrúpols, no a canvi de subsistències, sinó a canvi d'unes quantes pessetes. Hom descobrí inclús la falsificació de 40.000 bons, que la ciutat no ha tingut altre remei que pagar-los com el veritables, es dic, un veritable escàndol que va costar a Barcelona en les 12 setmanes que allò va durar, la suma de 504.146 pessetes! I llavors vingué la creació de l'Institut d'Assistència Obrera. Les primeres disposicions d'aquest organisme varen ésser de suprimir radicalment el repartiment de bons, reemplaçant-los per unes targes que, entregades cada dilluns al cap de família, servien perquè ell i els seus anessin a menjar tota la setmana a les cuines que amb aquest propòsit va crear l'Ajuntament. Per a obtenir una d'aquestes targes sols se'ls exigí residència mínima de dos anys a Barcelona — avui portada a quatre —i posseir certificats de les cases on havien treballat. Res com això, ens prova que la majoria dels que ells mateixos es deien "sin trabajo" no eren d'ací, car la sola exigència dels esmentats requisits va reduir automàticament el nombre d'aquells pertorbadors de trenta mil a un miler. La primera setmana de funcionar, l'Institut va repartir 6610 àpats, o sigui un promig de 944 menjars diaris. La primera setmana el repartiment tingué lloc amb 25 guàrdies de seguretat a la porta de l'Institut. Avui, al cap de 15 setmanes, l'Institut reparteix 19,310 àpats sense que es vegi ni un sol guàrdia de seguretat enlloc. Què vol dir això? Que aquell costum sistemàtic d'escandalitzar en la que es distingien en gran manera els peninsulars vinguts darrerament a Barcelona, s'ha acabat. I s'ha acabat perquè tots aquells foraster, la majoria sense ofici i coneguts com a escandalosos professionals, han estat repatriats als seus respectius països. I als que no se'ls ha pogut repatriar per fer temps que viuen a Barcelona, si no tenien la documentació en regla, o si amb la seva conducta se n'han fet mereixedors, se'l donava de baixa de l'Institut i per tant se'ls hi suprimien els subsidis. Per això l'Institut porta un llibre de baixes, on queda anotat, al costat del nom de cada individu, el motiu pel qual se l'ha donat de baixa. Per cert que n'hi ha de ben curiosos. Les baixes des de que actua l'Institut, són 2,437 i encara que la majoria són per haver deixat de necessitar el subsidi, n'hi ha d'altres que demostren clarament que fins el 26 de juliol, de les pessetes que Barcelona donava per als "sense feina", se n'aprotitava tota mena de gent. Hi consten baixes per borratxera, per escàndol, per robar les culleres i els plats de la cuina, per substitució de noms, per deixar-se les targes dels uns als altres, i fins n'hi ha per haver actuat com a pistolers i estar cobrant encara cinc pessetes diàries del Sindicat Lliure del qual formaven part.

Com es veu, doncs, la feina realitzada per l'Institut ha donat ja positius resultats. En tots els ordres; materialment i econòmicament, car hem de fer constar que a les 15 setmanes d'actuació i després de socórrer a unes tres mil persones diàries, les despeses de l'Institut no arriben encara a 170.000 pessetes. Com es pot veure, hi manca molt per arribar al mig milió que ens va costar la brometa dels bons! Com també hi manca per arribar a les despeses de cert Institut Católic que, després d'haver rebut, segons confessió pròpia en un recent manifest, a la ratlla de tres-centes mil pessetes, entre elles més de dues-centes mil provinentes de les que varen recaptar-se a la Generalitat i seixanta mil més regalades per la mateixa Generalitat, es queixa de què la seva caixa està esgotada a causa dels molts subsidis que han de donar, i això que — sempre segons ells — les famílies a les quals ells socórren no passen de quatre a cinc-centes per setmana. Nosaltres creiem saber que molt aviat l'Ajuntament de Barcelona té la intenció d'anar a la unificació de tota la beneficència, i que per això es nomenaria un Patronat composat de quinze vocals — veïns i regidors—, els quals, sota la presidència de l'Alcalde, controlaria l'actuació de la beneficència. Nosaltres suggerim que arribat el moment, si és que això es fa, com sigui que una o altra de les institucions benèfiques deu fer-se càrrec de l'organització, aquesta sigui confiada a l'Institut d'Assistència Obrera, els dirigents del qual, donant mostres de gran clarividència, estan resolent cada dia més el problema dels "sense feina", després d'haver resolt definitivament l'espantall dels "sin trabajo".

Economia i Finances

Un comentari, aparegut en aquestes columnes, i portat a elles per sorpresa, sense cap més alcanç que el d'una nota informativa, havem vist amb disgust que ha resultat una traducció del parer de persona de l'encert del qual és lícit debtar i de quina honorabilitat també. Davant d'això, ens apressem a fer constar, clar i categòricament, que dit parer no és el nostre i que amb l'esmentada persona no hi tenim ni hi volem tenir el més petit contacte.

Res diem ara contra els que han volgut aprofitar aquesta avinentesa, filla del desconeixement en afers financiers d'una redacció novella, per a ferir ço que queda clar en nosaltres i a través de la vida dels nostres homes.

UN ALTRE AVIÓ GEGANT

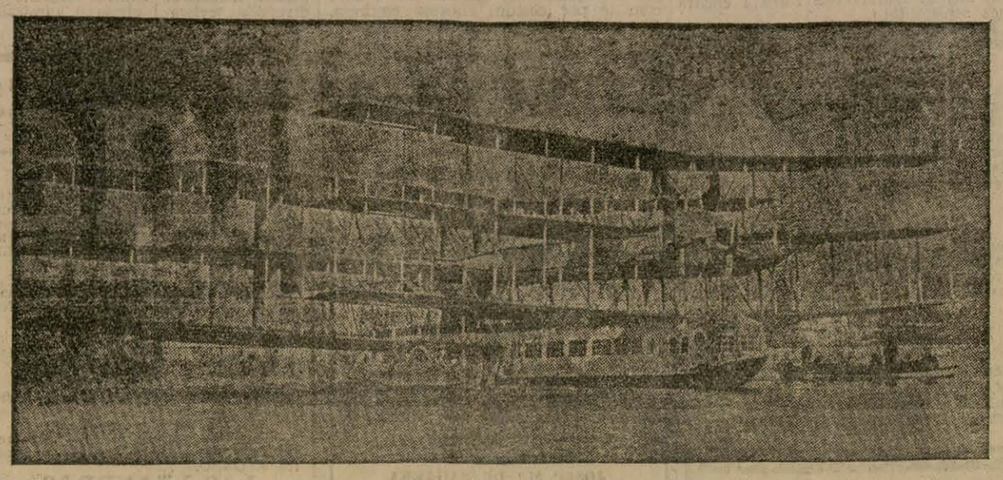

Itàlia no vol ésser menys que Alemanya i que Anglaterra, i també té el seu avió gegant. Es el "Caproni", obra de l'enginyer d'aquest nom.

El formidable avió, assajat amb èxit, té una alçària d'onze metres, una llargada de 28, un pes, buit, de 15,000 quilos, i amb la força dels sis motos que porta, desenrotlla una velocitat de 220 quilòmetres per hora.

Ara, es parla de què el "Caproni" gegant vol emprendre un nou vol trans-occeànic. I es diu que vol fer-lo sense escales. Tot to creiem possible, avui dia, davant de l'estat avençat de l'aviació moderna.

R.

Un dramàtic incendi a Brussel·les

A una pastisseria de Brusselles va declarar-se un foc que ocasionà la mort de tres persones. Els bombers salvaren a gairebé tots els veïns de l'edifici, per mitjà d'escales i cordes, ja que l'escala es el primer que cremà i en poc temps, tot l'immoble era una flama.

Molts veins es llençaren al carrer, on eren recollits amb mantes, que esmorteïren els cops de les caigudes. Alguns d'ells, sofriren lesions greus. Una noia morí a conseqüència de les lesions rebudes. Entre els morts hi ha un noi de quinze anys, que ha estat trobat a les golfes, on morí cremat.

L'emissió del vot al Parlament

L'emissió del vot no és sempre cosa senzilla per al diputat i ofereix moltes vegades certs dubtes si aquest vol emetre'l segons la seva conscienta i d'acord amb les necessitats del moment. La meva curta experiència parlamentària m'ha fet comprendre que en moltes ocasions els diputats ens veiem obligats, per la força de les circumstàncies ,a votar en un sentit que, aparentment, pot semblar ésser en desacord amb el nostre ideari. Estem en un moment de gran trascendència política en el que tots havem de donar el nostre concurs a l'obra constructiva que s'està realitzant a Espanya. Cal que tots tinguem consciència de la nostra responsabilitat històrica, i per això havem d'atendre'ns a la realitat dels fets encara que, en alguna ocasió, haguem de sacrificar circumstancialment una petita part dels nostres ideals.

Per arribar a la fi desitjada és precis passar per situacions entremigs. Procurem doncs, aconseguir el triomf de les nostres aspiracions el més prompte possible, però tinguem cura de no estimbar-nos si volem donar e lsalt massa de pressa. Avencem, si, però sapiguem sempre on anem. El salt en el buit és sempre molt perillós. En un sol jorn, n pas en fals pot fer-nos perdre tot ço conquerit i tornar a èpoques vergonyoses per a la història d'Espanya.

Mes el poble desconeixent els motius que els diputats tenim per a emetre el vot en determinat sentit, pot trobar-se aparentment en desacord amb els seus representants. Per això jo crec és del tot necessari que els diputats estiguem en constant relació amb els nostres electors. Es el sol mitjà perquè aquests puguin comprendre la nostra actuació i mantenir llur confiança. Es clar que en un periode d'intensa tasca parlamentària, com el present, és un xic difícil compaginar els deures de diputat en el Parlament, amb el sosteniment d'una constant relació amb el poble que ens ha votat.

Jo no puc pas aprovar el sistema de deixar-se portar, en tot moment, pel que se sap per endavant que ha de complaure al poble, és a dir, a obrar en mires a ço que se'n diu la galeria, prescindint del que honradament creu el diputat més convenient o més factible en el moment present; això és un procediment ilícit que consisteix en afalagar al poble enganyant-lo.

Tampoc pot el diputat deixar de votar; això és procediment molt senzill per a no comprometre's, però jo entenc que estem en el Parlament per a opinar i, si bé és disculpable que el diputat, en certs casos, per falta de suficient meditació, s'equivoqui en emetre el seu vot, no té dret a abstenir-se en els assumptes que es sotmeten a la seva delibe-

EDUARD LAYRET

Novembre 1931.

ELS ROBATORIS ALS TRENS

Com operen els lladres de joies, que acostumen semblar gent distingida

Tots els anys desapareixen dels trens moltíssims milions en joies. Degut a que s'acostuma a portar-les en sacs de mà, que es deixen damunt la reixeta en el seient, no té res d'extraordinari que existeixi una nombrosa banda internacional de lladres dedicats al lucratiu ofici de furtar alhajes en els trens.

El lladre que es dedica a aquesta especialitat ha de disposar d'un camp d'acció vastíssim, perquè després de cometre un furt important en una línia, fóra perillós per ell, seguir treballant en la mateixa, al menys durant uns quants mesos. Un segon furt, no tan sols és arriscat, sinó molt difícil, perquè, després del primer, es redobien les precaucions, i els viatgers més confiats desconfien. Per tant, el criminal que dóna un cop, a Anglaterra, se'n va un temporada a América, o a diversos països europeus, i el que ha tingut el mateix èxit a França o a Alemanya, marxa a Anglaterra.

La major part d'ells treballen sols, encara que ni ha molts que ho fan per parelles. Els seus plans estan sempre calculats amb la serenitat que pogués posar en els seus negocis el més serè jugador de borsa, el qual no priva que vagin sempre pels descuidats, i no treguin l'ull de les senyores que porten saquets de mà que puguin contenir coses de valor.

No és extrany veure a un parell de senyors, que en l'aparíència, viuen amb esplendidesa, hostatjats en qualsevol dels millors hotels, llegir durant l'esmorsar una pila de periòdics amb tanta atenció com un polític a un borsista. Després, tancats a la seva cambra, obren un dietari i apunten noms i dates. Són les noves que porten els anomenats "Ecos de Sociedad" referents al dia en que sortirà alguna dama aristocràtica, i el lloc on s'adreçarà. Estan molt ben assabentats si la senyora d'A. o la senyora de B. acostumen a no portar joies quan viatgen.

Fa uns quants anys, una senyora molt coneguda entre l'aristocràcia anglesa, es disposava a sortir de Londres, i arribà a l'estació deu minuts abans de l'hora, acompanyada per la seva donzella, que portava a la mà un estoig de tocador i en l'altra un saquet de viatge amb joies. La senyora s'arribà al quiosc de revistes per a comprar-ne algunes, i mentres tant, la donzella restà esperant-la a la vora d'un banc, on hi estava assentat un senyor de levita i barret de copa, que res tenia de sospitós.

De prompte, un jove ben vestit, que passejava per l'andèn, s'apropà a la noia, dient-li:

—"Vostè perdoni, però l'hi ha caigut el mocador"—i al mateix temps li donà.

La donzella donà les gràcies rient, i per agafar el mocador tingué que deixar el saquet de joies damunt del banc, girant-se d'espatlles al cavaller del capell de copa. En el mateix moment, aquest es tregué de la levita un sac exactament igual, el cambià ràpidament pel de les joies, es posà aquest sota del braç, i restà tant tranquil.

Però no contava amb que la senyora havia estat robada en altre ocasió, i no viatjava sense prendre les seves precaucions. La donzella portava el saquet de mà lligat amb una cinta negra, quin extrem s'enganxava al seu cinturó.

Quant va voler caminar per adreçar-se on estava la seva mestresa, sentí que l'estiraven, i al mateix temps el lladre sentia que el sac se li escapava de sots del braç. Sense esperar a que la gent s'adongués del cas, deixà caure el sac i sortí escapant de l'andèn, sense que fós possible atrapar-lo. El seu còmplice, que havia començat per a robar el mocador a la donzella per a poguer tornar-li després, va desaparèixer molt abans.

Els lladres de tren van, per regla general, ben vestits i semblen perfectes senyors. Acostumen a ésser molt atents i servicials, sobre tot amb les senyores, i tenen agradable conversació i molts "modos".

Un dels procediments més freqüentment adoptats per ells és el de la maleta sense fons. Un jove ben vestit, amb una malteta a la mà, passejant per l'andana en el moment en que un tren deixa els seus viatgers, no té res d'alarmant. Però és succeeix moltes vegades que un sac de mà, una caixa de joies o qualsevol altre objecte de valor, es deixa a terra per un instant, mentre s'abraça al parent o a l'amic. El jove ben vestit posa damunt de l'objecte la seva maleta sense fons i ho amaga a la vista de tots. Seguidament, oprimeix un resort, unes molles que hi han a l'interior enganxen a l'objecte tapat, i el jove segueix caminant amb la seva maleta a la mà, com si res hagués passat.

Un altre cas ocorregut a Anglaterra demostra la senzillesa i habilitat amb què treballen aquests lladres. Una senyora de Londres anava a passar uns dies al camp. El seu marit l'acompanyà a l'estació. Ella portava un saquet amb les seves joies, i tant aviat trobà un vagó al seu gust, entrà en ell, i s'apropia un seient de finestra, al costat contrari de l'andana, posant en ell com a senyal, el saquet. Després baixà del vagó i es posà a parlar amb el seu marit, fins que donaren la senya de sortir. Ja en marxa, trovà a mancar les joies.

Als pocs dies, la senyora tornà a Londres i explicà al seu marit el què li havia passat.

Naturalment, es donà part del cas a la policia, i l'agent que s'encarregà de l'assumpte preguntà al matrimoni si, mentre parlaven a l'andana, s'havia acostat algú a ells. "Crec que no", digué la senyora; però el marit digué:

—"Sí, recordo que un jove s'acostà a preguntar-me on era el despatx de bitllets".

L'agent, no va menester sentir mes per explicar tot l'ocorregut. El furt havia estat portat a cap per dos individus. Un d'ells pujà a un cotxe qualsevol i baixà per la porta anversa al moll. Anà caminant per l'estrep fins arribar a la finestreta on estaven les joies. En el mateix moment, per a que el matrimoni no se'n adonés del furt, el còmplice s'apropava al marit i li preguntava pel despatx de bitllets.

Resposta de Ventura Gassol a mossèn Pau Queralt

Amic Mossén Pau:

Si veure la vostra signatura al peu d'una lletra d'envit, apareguda a "El Matí" em fa pena, veure-la seguida del Pvre., m'escandalitza i em revolta.

I és que, si la simple signatura em revela el plec interior de l'amistat d'un home que jo estimo, veure-la seguida de la paraula Pvre., em recorda el caràcter de sacerdoci que, en aquest cas, jo refuso.

Accepta-e amb respecte aquest caràcter sempre que el que l'ostenti, sigui amic o enemic, ho faci per a predicar l'amor i la pau entre els homes i la veritat. El refusaré amb tota la meva ànima quan no s'ostenti sinó per a propagar la mentida, fomentar la discòrdia i abonar la difamació.

Potser els lectors que només hagin llegit l'esmentada lletra, trobin fort el que acabo de dir. No n'és gota, Mossén Pau. Si vós amb gens de bona fe no haguéssiu silenciat en la vostra lletra lamentable la causa que motivà el míting celebrat el 30 d'octubre darrer ja no els semblaria tan fort.

L'esmentat míting tenia el caràcter de desgreuge a la noble figura del President de la Generalitat de Catalunya, En Francesc Macià, i els seus homes, injuriats per vosaltres en un número d'"Aires de la Conca". Dic per vosaltres perquè, encara que les ofenses que apareixien en aquell número fossin fetes d'una manera covarda i vergonyant, sense anar signades pel to com defenseu "Aires de la Conca", suposo que us les féu vostres. Un altre dia, però, serà millor que les signeu. Així, en respendre-les nosaltres, se sabrà a qui ens adrecem i no es correrà el risc en què heu sucumbit ara d'aplicar-vos coses que ja sabeu que no podien ésser dites per a vós i de deixar-vos d'aplicar les que directament us afectaven.

En planyeïm jo d'haver de rebre ara atacs i insinuacions d'amics que, durant el meu exili no havien estat màrtirs de fer-me arribar ni una sola lletra d'ofrena i d'amistat (jo no vaig parlar del que havieu fet per "Estat Català" i contra la Dictadura) ho vaig fer amb un incis, ben curt per cert, i sense dir ni un sol mot que pogués fer sospitar a ningú que us alludia. En canvi, en la part central del meu discurs, ben allunyada, per cert, d'aquell incis del començ, vaig comentar llargament uns passatges bíblics on es blasma severament contra els calumniadors. Aquesta part si que confesso que us la vaig adressar d'intenció a vós i als vostres i perquè l'auditori se'n adonés millor, no vaig haver de recórrer a motejar-vos d'"escaraba"—com dieu vós—, inferintme la nova ofensa de creure'm home de tan mal gust i capaç d'emprar una semblant paraula. Simplement vaig dir: "Que m'escolti qui m'hagi d'escoltar, vesteixin americana o vesteixin sotana".

Aquesta part, és precisament la que vós o qui us mal assabentà no heu volgut escoltar o, almenys, la silencieu en la vostra carta oberta. Però, per l'amor de Déu, Mossén Pau, si vós ja ho sabeu que no es tracta del què féreu durant la Dictadura, sinó del què féu ara. Vós ja ho sabeu que l'haver fet bones obres ahir no justifica pas les dolentes d'avui. I de dolenta i de pèssima ha de qualificar-se l'obra que feieu en l'esmentat número d'"Aires de la Conca". Si em dieu que no, us diré, doncs, perquè no la signaveu i, si haguessiu tingut la valor de signar-la, i ho haguessiu fet con a capellà, a mi tampoc no m'hauria mancat la valor de dir-vos que no sou digne del què representeu. I amb mi us ho cridarien els deu mil essistents al míting de les Borges Blanques que "Aires de la Conca" donava com un fracàs, alguns dels quals, els més representatius, ja acudiren al míting de Montblonch per a desmentir, davant del vostre més absolut silenci, les vostres falsedats, encaminades, tan vanament, a fer creure que el senyor Macià ja no despertava ni al seu districte l'entusiasme d'abans.

Ja podeu suposar, estimats lectors, que, si els homes d'"Aires de la Conca" gosen a mentir, respecte a una cosa que veieren mils d'homes, què no faran en el terreny de les insinuacions i de les insidies sobre coses privades? Ja no és estrany que en el mateix número arribessin a dir, infantilment, que l'estat de crisi social i econòmic de casa nostra en aquest periode constituent (com si se'n haguessin salvat les mateixes nacions millor constituïdes i més avançades del món) era degut a les prebendes i disbauxes dels homes de l'esquerra. Déu meu!!

Deia més amunt "davant del vostre silenci" perquè cal que els lectors sàpiguen que els primer en invitar fórem nosaltres. Vaig ésser jo personalment, al míting de Montblanch, que vaig demanar-vos que vinguessin a respondre, cara a cara, de les falsedats, de les infàmies i de les insinuacions d'aquell número d'"Aires de la Conca", sense que em respongués una sola veu. No em dieu que no ho sabieu: prou propaganda es féu per tota la Conca anunciant aquell acte com un acte de desgreuge i de resposta a vosaltres. Ni en dieu que no hi podieu venir, que ben públic era. Ni en dieu, encara, que no hi havia ningú dels vostres, que ja sé que si, i que vós mateix ha confesseu en la vostra lletra.

I ara, em voldrieu fer venir a Montblanch per a dir-me en públic, el que vosaltres fereu per Estat Català i contra la Dictadura! Tanmateix sou ben migrats d'esperit! Si fós cosa que es pogués discutir! Si algú us ho negués! Ja sé, ja sé que una de les tares de molts de vosaltres és la mateixa d'aquell de l'avangeli a qui calia l'alçària del presbiteri per a fer veure a tothom que es picava el pit. Ja sé, ja sé que quan heu donat una miserable moneda, oblidant el consell també evangèlic que diu que la mà esquerra no sàpiga la bona, obra que féu la dreta, hodieu als quatre vents. Ja sé, pa sé que quan heu aportat l'òbol més insignificant a una obra social i política, la conciència us diu de menjar i dormir tranquils per haver complert amb tots els vostres deures socials i de patriota. Que Déu us conservi la felicitat!

Voldrieu que vingués únicament per escoltar-vos recomptar tot el que heu fet per a mi, per a l'Estat Català, contra la Dictadura, perquè, en acabar vosaltres, jo us digués: "No em creia que hagués arribat a tant el vostre sacrifici i el vostre patriotisme; Perdonin si els he agraviat!". No, no, Mossén Pau, ja ho sabieu en invitar-me que no accepta-ria. Tambè sabeu que hi vindria sense perdre un instant, si se'm reptés per a defensar el més petit dels drets de Catalunya o si calgués posar en clar la meva honestedat política o la del nostre President i la d'algun dels meus germans, como ho vaig fer en assabentar-me de las injúries que ens eren inferides des d'aquell número d'"Aires de la Conca".

No caldrà, doncs, Mossén Pau, que obriu cap suscripció per a pagar-me el viatge, perquè així no me l'hagi de pagar la Generalitat, com vós dieu en el final de la vostra lletra tan baix de tó i d'insinuacions i tan mancat d'esperit evangèlic per venir de la boca d'un sacerdot. Ja no m'estranya que, amb l'esperit que revela aquest final, molts dels vostres hàgiu restat, com a capellans, resignats i silenciosos, davant les vexacions de caràcter espiritual que féu passar a l'Església la caiguda Dictadura, ni que ara us hàgiu redressat, per raons, ben sovint exclussivament econòmiques, contra la República. No oblideu que aquesta República si altre mèrit no tingués, hauria de tenir per a vosaltres, el d'haver acabat aquest contuberni, que havia durat fins ara, entre l'Església i la Monarquia, tan contra l'esperit de Crist que ben alt i ben clar proclamà la separació que havia d'haver-hi entre les coses de Déu i les del César.

VENTURA GASSOL

Un manifest

La col·lectivitat social organitzada de Catalunya

Signat per Joan Puig i Ferrater, C. Pi i Sunyer, R. Duran i Albesa, Nicolau Battestini, Josep Dencàs, Josep de Riquer i Palau, F. Grau i Ros, A. Fuster Valldeperas, Josep M. Francès, Miquel Ollé i Jové, Gabriel Garcia, Manel Rich, Antoni Roca, E. J. Ferrer, R. S. Jordi, Joaquim Fàbregas, Maria-Dolors Bargalló, Salvador Perarnau, F. Camps Ribera, C. Oliveras, E. Fouces, E. Martí, Miquel Pons, P. Dalmau, S. A. Mossella, N. Cassina, F. Serrahima, Joaquim Horta i Conill, s'ha publicat un manifest collectivista, els principals paràgrafs del qual, diuen així:

"Crearem Cooperatives de producció i de consum a la Ciutat i al Camp. Entenem que la política camperola és la de donar la vertadera solució al problema de la terra que és de qui la conrea i la treballa. Ens preocuparem i resoldrem els problemes agrícoles, camperols i de rabassa. Convencuts que la "Collectivitat" és el camp on té un intens radi d'acció.

Proclamem la llibertat de pensament i reclamem el respecte de tots els ideals com a base de la veritable llibertat; tant els polítics com els religiosos.

Volem el desarmament universal i propugnem per la pau mundial. La nostra arma més poderosa és el llibre i la cultura. Si ens ataquen criminalment, ens veurem obligats a defensar-nos amb els mateixos procediments repugnants, i amb més valentia. Concebem un exèrcit reduït, però decidit. Destruirem en lluita legal tota força assassina d'atac i provocació.

Avui per avui, l'instrument més poderós i eficaç amb que compta el proletariat, per a la consecució de les seves reivindicacions econòmiques és el Sindicat; caldrà, doncs, que la llei empari les organitzacions sindicals, que esdevindran collectives, i així podran aquestes desenvolupar-se d'una manera efectiva, que no sia clandestina, i aconseguir per aquests mitjans el que es proposen, per les vies legals i justes.

Volem la supremàcia dels poders de l'Estat collectiu, que legisli i executi judicialment contra tot intent de sobirania de qualsevol institució ja religiosa, ja militar, etcètera.

Aspirem, mentre no tinguem implantat definitivament el collectivisme, a la intervenció en l'obra del Govern i en les organitzacions comarcanes, de les nacionals catalanes i de l'Estat, introduïnt en elles la veritable solució democràtica, aquella que va de baix a dalt, mai la imposició dels de dalt sobre el comú, origen i causa de la crisi actual i de tota mena de partidismes i caciquismes.

Reconeixem i defensarem lleialment en tots els ordres el perfecte dret de l'obrer a obtenir el producte que es fa creditor pel seu treball i esforç collectiu—base avui de l'activitat econòmica—sindicant-se i organitzant-se collectivament en la forma proposta per assolir-les.

En l'ordre humà som respectuosos amb tothom i amb totes les idealitats."

Acaba dit manifest amb les següents paraules:

Ens interessa fer constar ben clarament que de cap manera som ni volem ésser una dissidència del partit polític al qual hi militem ben disciplinats. Tots estem al mateix lloc, i esperem que actuant amb aquesta campanya cultural i de collectivisme desenrotllarem més activament el nostre programa d'avançada i evolutiu."

«Proses», d'Ignasi Iglésies

El darrer volum de les **Obres completes d'Ignasi Iglésies "Proses"** aparegut darrerament, ofereix un interès extraordinari pel lector, doncs com tots els treballs en prosa que ens llegà l'illustre escriptor.

EL «MIJITAS» NEGA EL QUE VA DIR

Sevila, 15.—El "Mijitas", al compareixer davant el jutjat, negà les declaracions prestades davant la policia.

El "Mijitas" ha estat posat a disposició del governador pel que es refereix a la seva fugida amb Rada, però el jutjat continua les actuaciones per molts comptes que el citat individu té pendents amb la justicia.

Una artista italiana, aclimatada a Nova York, ha inventat un nova moda.

L'artista és l'Irene Bordoni, i la moda nova consisteix en pintar-se a les cames la fisonomia de les persones volgudes.

Dubtem que les dones la segueixin aquesta moda, que, amb tot el respecte que ens mereix la seva gentil llançadora, la califiquem de poca-solta.